

A vers- és prózairó pályázat díjazott alkotói a 2011-12-es tanévben:

Erskine Angelika	1.a
Ring Dóra	1.b
Robotka Ádám	2.b
Both Noémi	3.a
Miletics Maya	4.b
Bonecz Bendegúz	5.b
Bodóczy Iliáná	8.b
Török Anna	8.b
Prebor Davies	8.b

Erskine Angelika: Lélekmadár

Robotka Ádám: Bolondos mesék

Bolondos mese 1

Egyszer volt, hol nem volt , ha hiszitek, ha nem, volt egyszer egy tanya. Egyszer egy struccclábon sétáló kalózhajóról egy mikulás-sapkás strucc ledobott egy ajándékcsomagot, amely abban a pillanatban átváltozott szarvassá, aztán elszállt.

Csak a kibontott ajándékcsomag maradt utána.

Gondolkodott, gondolkodott a gazda meg a felesége, de nem jöttek rá. MIRE?

Utána visszaszállt, és átváltozott fagyiautomatává, és annyi fagyilaltot adott egész évben, hogy alig bírták megenni.

Máig is eszik, ha nem ették volna meg, az én mesém is tovább tartott volna. VÉGE!

Bolondos mese 2

Elmentem az ABC- be, ott vettem egy tehenet, és hazavittem. A tehen szívesen nézte a tévét, és kérődzött. Olykor-olykor elvittem a parkba legelni, amitől nagyon sok tejet adott. Egyszer egy napon elromlott a lift, és nem volt hajlandó feljönni a lépcsőn.

Bolondos mese 3

Volt egyszer egy törpe. Nagy, hosszú, bozontos szakálla volt. Egyszer találkozott egy 3000 lábú delfinnel, és a delfin elvette a varázspálcáját, és elvitte a törpekirályhoz, ahol épp gólyabál volt. A delfin varázsolt a gólyák fejére mikulás-sapkát, és a delfin fiai minden évben kaptak ajándékot. Itt a vége, fuss el véle!

Bolondos mese 4

Volt egyszer, hol nem volt, élt egyszer egy törpe. Nagyon hosszú, bozontos szakálla volt. Egyszer egy 3000 lábú 3 méter hosszú orrú disznó elvette a varázspálcáját. Ezután elszaladt vele.

A törpének sem kellett több, felpattant a táltos cickányára, és elcickányozott egy buszmegállóba, és látta, hogy a disznó ott szállt fel a 121-es buszra. A törpe egy taxival próbálta utolérni a buszt, de nem sikerült neki. De nem adta fel. Ekkor vette csak észre, hogy a busz akkorát farolt, hogy a disznó kirepült az ablakon. A kis törpe megsütötte, megette a disznót.

Itt a vége, fuss el véle.

Rind Dóra: A kis madár repülni tanul

NE MONDD, HOGY MÉHECSKE!

Amikor valaki megkapja a nevét, például azt, hogy Panna, mindenkinek a Pöttöm Panna jut az eszébe. Gyerekek! Ha valaki nevet kap, azt ne egy mesebeli lényel kössük össze! Az én nevem Maya és mindenkinek mi jut eszébe? Na mi? Hát persze, hogy Maya a méhecske! Az ember szereti a nevét. Senki nem kérte Sanyikát, hogy mondja azt Maya a méhecske! Emberek nyugi. Sem a hátsóbbik felemen, sem máshol nincs fullánkom! Ja és visszatérve Pannára. Mi lenne, ha Magyarország legmagasabb embere, pont a Panna nevet kapná. Nahát, most jót mondtam! Ugye nektek sem esne jól, ha valaki azt mondaná, hogy penészes majonéz. Vagy igen? Tomi mosópor. Te csak ne bólogass, mert az a túlmosott fejed leesik! Mindenki örülne a nevének, ha nem csúfolnák. Négy szóval:

Ne mondd, hogy méhecske!

Miletics Maya

4.b osztályos tanuló

Bonecz Bendegúz: TAVASZ

Itt a tavasz, elmúlt a tél,
Mostmár a nap is vidáman kél.
Várják itt lenn a madarak, és a virágok
Amikről télen már rég álmodozott.

Hallatszik a fáról a madárcsicsergés
Élteti őket a napsütés.
A nagy fényre felébred a természet
A gólyapár már megrakta a fészket.

A kikeletre előbújtak az állatok
A nagy színesség elűzi a bánatot
Emiatt a környéket betölti a vidámság,
Az emberek ajkáról nem hallik sok kívánság.

Bár ilyenkor nagyon jó a levegő
A csendes idillt néha rontja az eső.
Tavasszal az idő mindig csalfa
A békés tájat a szél megzavarja.

Idén néhol a hó is esik
A gyerekek mind a meleget lesik
Jó az idő a túrára,
Ki lehet menni végre valahára.

Újra sokat lehet biciklizni
Mert más senki sem fog cikizni
Be lehet kerekkel járni a tájat
Igen tavasz! Én már régen várlak!

Both Noémi : A húsvéti nyuszi

Volt egyszer egy kislány Flóra. Nagyon szerette a nyuszikat. Az anyukája
Mindig azt mondogatta, hogy vesz neki egy nyuszit.

Eltelt négy év, és Flóra odament az anyukájához, és azt mondta:

-Anyá! Négy éve ígérted azt a nyuszit, és mindig plüss nyuszit kapok.

-Kiskányom! Most nem tudunk venni, mert elvagyunk halmozva csekkekkel, tartozással.

-Itt, az összes pénzem öt cent. Neked adom, ha kell.

-Nem fogadhatom el! Inkább menj ki játszani.

Flóra kiment. Volt egy nagy kertjük. Flóra mindig ott játszott. Sétálgatott.

És hirtelen meglátott egy ócska fakalyibát. Megpróbálta kinyitni az ajtót,
de be volt zárva. Mindenki kereste a kulcsot, de sehol sem találta.

De egyszer csak valami felcsillant a bokorban. Flóra odafutott, és megtalálta
a kulcsot. Kinyitotta az ajtót, és nagyon meglepődött, mert ott volt egy fehér pelyhes pici
nyuszi.

Flóra rohant be az anyukájához. Pont húsvét napja volt.

Azóta létezik a húsvéti nyuszi.

Prebor Davies: A VERS

A vers nem úgy születik
Ahogy ti gondoljátok
Véres durva harcok árán
Bús könnyes csókok éjszakáján
Nem! A vers nem úgy születik.

Kell hozzá egy jó ötlet
Én úgy hívom, hogy ihlet
S kell hozzá egy ember
Ki megmutatja mindezt.

S ha nincs senki veled
Nem fogják a kezéd
A vers az egyetlened
Ki lelki támaszt jelent neked

A vers csak születik
Mint ahogy születik a szél, a virág
S a vers röpteti magát
És szélként hordja a virágok fenséges illatát
S egyre csak lopja át magát
Szívünkön lopja át illatát

Bodóczy Iliáná: Esteledik

Kiléptem a házból, beleszippantottam a levegőbe, szinte harapni lehetett, olyan friss volt. Egyenest az erdő felé vettem az irányt. Ott a fákon már csak pár fonnyadt, színtelen falevél ücsörgött. A nap már majdnem lement. Láttam a hosszúkás, tompa árnyékomat, amit elém vetített. Az égő csoda felé fordultam, bele tudtam nézni, hiszen már alig volt fénye. Imádtam, amikor az arcomat simogatta, olyankor lágy és meleg érzés fogott el. Tettem pár lépést, utána megálltam, madárcsicsergésre lettem figyelmes. Ilyenkor madarak? Hiszen nemsokára beköszönt a tél. Lehet, hogy pár nap múlva ők is elmennek dél felé. Az énekükben volt valami remegés.... Tovább sétáltam, szép az erdő, a fákon keresztül beszűrődő halovány fény megvilágította a földet, arany és a narancssárga színű faleveleket. Zörgés hallatszódott a hátam mögötti bokorból. Odakaptam a fejem, egy édes mókus szökkent át a fára, még utoljára körbenézett és bebújt az odúba. Az égre néztem, éles vijjogással hollók keringtek a levegőbe, vészjóslóan.

A Napot már alig lehetett látni, a lábam mégis tovább vitt. Köd kezdett leszállni, félelmetessé vált az erdő. És percekben belül már-már összefüggő takaróvá vált a köd. Esteledett, a Hold lassan előbújt a felhők közül. Fölnéztem, a Hold körül fényes, apró csillagok is feltűntek.

Hirtelen, farkas vonítására lettem figyelmes. Valami végigfutott rajtam, kirázott a hideg, izgalom fogott el. Gyöngyöződik a verejtéktől a homlokom. A szemembe félelem sűrűsödik. Egyre szaporábban veszem a fagyos levegőt. A torkom elszorul, olyan, mintha gombóc lenne benne. És már azon kapom magam, hogy futok, futok valami elől, amit én sem tudok, hogy micsoda. Rohanok nem hallva és nem látva semmit. A sűrű ködbe, mintha elnyelne. Hallom, ahogy liheg a nyakamba, hallom a mélyről feltörő morgását szempillantás alatt leterít. Az avarba huppanok, a nedves nyirkos, mohás puha talajba.

Az égő fájdalom az egész testemet átjárta. A szívem szúrt, a fejem szinte lángolt. Ordítottam volna, de egy hang se jött ki a torkomon. Aztán minden elsötétült, megszűnt az égető érzés, nyugalom árasztotta el a testem az izmaid elernyedtek. A vér megfagyott ereimben.

Feküdtem az égbolt alatt. Feküdtem mozdulatlanul, ebben az iszonyú erdőben, hol a sűrű köd temet maga alá.

Török Anna: Vágyódás

Szabadba vágyón nézek át az ablakon,
S a jövőbe vágyódom.
Túl minden rossz dolgon,
Nem lenne semmi gondom.

Lábamat lóbálva a hintán,
Minél magasabbra szállnék,
Mintha elérném az eget könnyedén, simán.
Még egy felhőre is felülnék.

Angyalszárnyon röpnék tovább
Mindent feledve a múlton s a jelenen,
Mint egy égi madár
Elfeledvén azt is, hogy létezem.